

Sygn. akt I C 231/18

Dnia 22 maja 2019r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Poręba

Protokolant: sekr. sąd. Urszula Bodziony - Mróz

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2019r. w Nowym Sączu

na rozprawie sprawy z powództwa M. N.

przeciwko (...) S.A.

w W., (...) z siedzibą w S. reprezentowany przez (...) S.A. Oddział w Polsce w likwidacji z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. N. kwotę 35.925,77 zł (trzydzieści pięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia pięć złotych siedemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 14.000 zł (czternaście tysięcy złotych) od dnia 16 lipca 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 21.925,77 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset dwadzieścia pięć złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 12 maja 2018 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo w stosunku do pozwanego (...) S.A. w W. oddala,

III. w całości oddala powództwo przeciwko pozwanemu (...) z siedzibą w S. reprezentowanemu przez (...) S.A. Oddział w Polsce w likwidacji z siedzibą w W.,

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. N. kwotę 2.828,40 zł (dwa tysiące osiemset dwadzieścia osiem złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego (...) z siedzibą w S. reprezentowanego przez (...) S.A. Oddział w Polsce w likwidacji z siedzibą w W.,

VI. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Sączu od powoda M. N. kwotę 317,22 zł (trzysta siedemnaście złotych dwadzieścia dwa grosze) i od pozwanego A. (...) Towarzystwo (...) i (...) S.A. w W. kwotę 414,55 zł (czteryście czternaście złotych pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Z:

- 1) odnotować wyrok,
- 2) kal. 21 dni,
- 3) po prawomocności wykonać pkt VI wyroku
- 4) po prawomocności zwrócić akta związkowe.

Dnia 22 maja 2019r.

Sędzia:

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 maja 2019 roku

Powód M. N., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w pozwie skierowanym przeciwko (...) z siedzibą w S., domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 14 000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 49 407,90 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto domagał się zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku powód, jadący jako pasażer motocykla, został poszkodowany w wypadku drogowym, którego sprawcą był kierujący pojazdem O. (...) D. H.. Sprawca posiadał ubezpieczenie w pozwanym Towarzystwie (...), które przyjęło odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłaciło powodowi łącznie kwotę 6 000 zł zadośćuczynienia, odmówiło zaś wypłaty odszkodowania za utracony zarobek i zniszczoną odzież oraz koszty konsultacji. Powód w wyniku zdarzenia doznał złożonego urazu prawej ręki, potłuczeń całego ciała, musiał przebyć leczenie, nosił opatrunek gipsowy, przez okres około czterech miesięcy pozostawał niezdolny do wykonywania pracy, co spowodowało utratę zarobku, miał nadto stany lękowo - depresyjne, w związku z czym korzystał z pomocy psychologa. Powód odczuwał po wypadku silne dolegliwości bólowe, nie odzyskał dotychczas pełnej sprawności nadgarstka. Na kwotę odszkodowania składają się koszty konsultacji psychologicznych – 450 zł, uszkodzonej odzieży – 132,99 zł, utraconego zarobku – 48 824,91 zł (w przeliczeniu, bowiem powód osiągał dochód w euro).

W odpowiedzi na pozew (...) z siedzibą w S. domagała się oddalenia powództwa przeciwko niej w całości oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, wniosła również o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. (k.57-63).

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, iż z dniem 26 października 2016 roku nastąpiło przeniesienie portfela ubezpieczeń (...), na skutek czego zobowiązania pozwanej przeszły na (...) S.A., dlatego też pozew winien być skierowany przeciwko A. (...) z siedzibą w W.. Niezależnie od tego pozwany przyznał, iż w dacie zdarzenia pozwany posiadał ubezpieczenie w zakresie OC w tym Towarzystwie, dlatego też przyjęło ono odpowiedzialność za skutki zdarzenia. Zdaniem pozwanej kwota wypłacona tytułem zadośćuczynienia 6000 zł i tytułem odszkodowania 570 zł wyczerpują roszczenia powoda. Pozostałe kwoty, których obecnie się domaga nie zostały w żaden sposób wykazane.

Postanowieniem z dnia 2 maja 2018 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A. w W. (k. 81).

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego (k. 88-100). W uzasadnieniu swego stanowiska podzielił w całości stanowisko procesowe pozwanej (...) i podniósł analogiczne argumenty na uzasadnienie swych twierdzeń.

Pełnomocnik powoda nie wyraził zgody na wstąpienie pozwanego A. (...) w W. w miejsce pozwanego (...) i zwolnienie z udziału w sprawie pierwotnie pozwanego (k. 132).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 kwietnia 2016 roku powód M. N., jako pasażer motocykla marki S. (...) nr rej (...), kierowanego przez R. H., uczestniczył w wypadku drogowym, którego sprawcą był kierujący samochodem marki O. (...) nr rej (...) D. H.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w

pozwany w Towarzystwie (...) (którego portfel w październiku 2016 roku przejął (...) S.A. z siedzibą w W.). Powód został przewieziony do Szpitala (...) w N., gdzie stwierdzono u niego złamanie wyrostka rylcowatego prawej kości promieniowej bez przemieszczenia, awulsyjne złamanie fragmentu kości księżycowatej prawego nadgarstka i skręcenia prawego nadgarstka.

(**dowody:** Zaświadczenie (...) w N. k. 14, Karta informacyjna k. 315, decyzja o przeniesieniu portfela z tłumaczeniem k. 71-74).

W wyniku doznanego urazu powód przebył leczenie w poradni chirurgii urazowej i ortopedii (...) w N.. Założono mu szynę gipsową na prawą rękę. Leczenie zakończył po trzech miesiącach, w czasie jego trwania był niezdolny do pracy – rodzina pozostawała wówczas na wyłącznym utrzymaniu żony powoda.

U powoda po zdarzeniu pojawiły się objawy lękowo – depresyjne, z uwagi na odczuwane wahania nastroju, niepokój, bezsilność, trudności ze snem, obawy o przyszłość odbył on dwie konsultacje psychologiczne w dniach 12 lipca 2016 roku i 24 sierpnia 2016 roku, ponosząc koszty wizyt – 300 zł i 150 zł. Psycholog stwierdziła u powoda objawy stresu pourazowego z towarzyszącymi symptomami depresji i zaleciła psychoterapię.

(**dowody:** dokumentacja medyczna k. 12-13, faktury k. 14-15, opinia psychologiczna k.16–17, zeznania świadka K. N. k.132v-133, zeznania powoda – nagranie z dnia 10.05.2019 r. 00:05:27-00:25:57).

Powód w wyniku wypadku z dnia 1 kwietnia 2016 roku doznał złamania wyrostka rylcowatego prawej kości promieniowej bez przemieszczenia, awulsyjnego złamania fragmentu kości księżycowatej prawego nadgarstka, skręcenia prawego nadgarstka IV stopnia. Uraz skutkowało powstaniem u niego powstaniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6 % w myśl p. 122a Tabeli: „Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu – Załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 234, poz. 1974)”, jako następstwo złamania wyrostka rylcowatego kości promieniowej prawej oraz w wysokości 5 % w myśl p. 130a Tabeli – jako następstwo urazu nadgarstka prawego – skręcenia IV stopnia z awulsyjnym złamaniem kości księżycowatej. Łącznie trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 11%.

Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał silne dolegliwości bólowe nadgarstka prawego, które zmniejszały się stopniowo w wyniku podjętego leczenia i trwały przez okres około 6 tygodni od wypadku, dolegliwości te nie ustąpiły całkowicie – nadal odczuwa bóle i ograniczenie ruchomości nadgarstka prawego.

Powód był niezdolny do pracy fizycznej (prac budowlanych) przez około trzy miesiące od wypadku – obecnie następstwa urazu w niewielkim stopniu ograniczają sprawność kończyny górnej powoda.

Obecnie powód nie wymaga leczenia i rehabilitacji, poza sporadycznym stosowaniem ortezy nadgarstka i leków przeciwbólowych, które stosuje w formie żelu.

Powód wymagał pomocy innych osób w podstawowych czynnościach życiowych w wymiarze około 1 godziny dziennie przez okres 6 tygodni.

Nie zachodzi obecnie obawa wystąpienia przyszłych następstw urazu, bardzo mało prawdopodobne jest wystąpienie pourazowych zmian zwyrodnieniowych nadgarstka prawego.

(**dowód:** opinia sądowno – lekarska biegłego ortopedy k.141, opinia uzupełniająca k. 176).

Przebyty wypadek nie wywołał u powoda objawów psychopatologicznych wymagających leczenia psychiatrycznego czy pomocy psychologicznej. Powód wypełnia role społeczne i zawodowe, aktualnie nie wykazuje obniżenia poziomu aktywności, energii i zainteresowań – ma plany na przyszłość.

(**dowód:** opinia psychologiczna k. 181-185).

Powód prowadzący od 2015 roku firmę budowlaną i wykonujący prace zlecone w tym zakresie na terenie Niemiec z uwagi na niezdolność do pracy po wypadku nie mógł wykonywać pracy przez trzy i pół miesiąca (od 1 kwietnia 2016 roku do połowy lipca 2016 roku), w związku z czym utracił dochód w łącznej wysokości 21 342,78 zł (równowartość 4 929,05 euro). Powód w związku z wypadkiem poniósł nadto szkodę w postaci zniszczonej odzieży zakupionej bezpośrednio przed zdarzeniem (w dniu 31 marca 2016 roku) w sklepie (...) w R. za 132,99 zł.

(**dowód:** paragon fiskalny k.32, dokumentacja pracownicza z tłumaczeniem k. 33- 49, 147-164, 201-244, zeznania powoda – nagranie z dnia 10.05.2019 r. 00:05:27-00:25:57).

Powód za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. dokonał zgłoszenia szkody w (...) S.A. oddział w Polsce w dniu 15 czerwca 2016 roku. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, ustalił łącznie 5 % uszczerbek na zdrowiu powoda. Decyzją z dnia 1 lipca 2016 roku przyznał i wypłacił powodowi kwotę 2 000 zł zadośćuczynienia jako kwotę bezsporną, a następnie decyzją z dnia 1 sierpnia 2016 roku przyznał kwotę 4 000 zł z tego tytułu, odmawiając jednocześnie wypłaty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów zakupu leków, prywatnych wizyt lekarskich, kosztów przejazdów, refundacji strat rzeczowych i utraconych dochodów. Powód odwołał się od tej decyzji ubezpieczyciela, który decyzją z dnia 13 grudnia 2016 roku wypłacił powodowi dodatkowo kwotę 150 zł tytułem kosztów leczenia i 420 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. W pozostałym zakresie odmówił przyznania świadczenia.

(**dowody** : Zgłoszenie szkody k. 18-19, korespondencja stron k.20-22, 24, 30-31, opinia z badaniem dla A. D. k. 25-26, decyzja z dnia 1.07.2016 r. k. 23, decyzja z dnia 1.08.2016 r. k. 28-29, decyzja z dnia 13.12.2016 r. k.77-78, akta szkody k. 79 (płytki CD)

Powód ma 41 lat, jest żonaty. Przed wypadkiem pracował w Niemczech przy budowie i wykończeniu domów. Po zdarzeniu przez okres trzech i pół miesięcy nie mógł wykonywać pracy, następnie wrócił do obowiązków zawodowych, jednakże z powodu odczuwanego bólu musi okresowo używać leków i maści przeciwbólowych, a także ortezy. Powód, który jest osobą praworęczną, wykonuje obecnie lżejsze prace, m.in. wykończeniowe i dekoracyjne, które nie wymagają dużego wysiłku i precyzji. Bezpośrednio po wypadku powód miał problemy ze snem, nie wykonywał żadnych prac domowych, do tej pory nie jest w stanie skosić trawy w ogrodzie, ani wykonywać cięższych prac. Przed zdarzeniem powód uprawiał sporty, jeździł na gokartach, motorach, pływał na łódce, obecnie ograniczył swoją aktywność, nadal odczuwa lęk w czasie jazdy samochodem.

(**dowody:** zeznania świadka K. N. k. 132v-133, zeznania powoda – nagranie z dnia 10.05.2019 r. 00:05:27-00:25:57).

Sąd oparł się w swoich ustaleniach na niespornych twierdzeniach stron oraz przeprowadzonych dowodach. Złożone do akt sprawy dokumenty nie były kwestionowane co do swej autentyczności i nie budziły wątpliwości Sądu – w zakresie wyliczenia wysokości utraconego zarobku sąd oparł się na dokumentacji przedstawionej przez powoda dokonując jednakże własnych wyliczeń, które zostaną szczegółowo przedstawione w części prawnej. Faktury i rachunek przedłożone przez powoda nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd oparł się również na zeznaniach powoda i świadka K. N.. Brak było zasadniczo podstaw do kwestionowania tych zeznań w zakresie, w jakim dotyczyły skutków urazu i obecnego samopoczucia powoda oraz skutków wypadku w życiu codziennym. Zeznania te znajdują potwierdzenie w dowodach nieosobowych, w tym we wnioskach zawartych w opinii biegłego lekarza ortopedy i dokumentacji zawartej w aktach sprawy. Mimo wniosków płynących z opinii psychologicznej, Sąd uznał, iż nie ma również podstaw do kwestionowania wskazanych zeznań w części dotyczącej stanu psychicznego powoda po wypadku, który skutkowało skorzystaniem z pomocy psychologicznej.

W zakresie następstw wypadku i rozmiaru uszczerbku Sąd oparł się na przedstawionej dokumentacji medycznej w powiązaniu z treścią opinii biegłego W. S. i biegłej M. G. (1). Biegły ortopeda wypowiedział się na temat rodzaju uszczerbku na zdrowiu powoda, wysokości doznanego uszczerbku na zdrowiu i jego skutków. Jego opinia jest rzetelna, jasna i wyczerpująca, biegły złożył również opinię uzupełniającą, która nie była ostatecznie kwestionowana przez

strony dlatego też Sąd ją podzielił. Opinia biegłej psycholog daje podstawę do ustalenia, iż u powoda nie wystąpił uszczerbek na zdrowiu w zakresie stanu psychicznego i obecnie powód funkcjonuje prawidłowo.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw rachunkowości uznając, iż zgromadzone dokumenty pozwalają na określenie wysokości szkody w zakresie utraconego zarobku, na co zresztą wskazywał sam pełnomocnik na rozprawie w dniu 10 maja 2019 roku (00:01:17). Dowód ten zmierzałby w ocenie Sądu do przewlekłości postępowania.

Sąd oddalił również wniosek z pkt 9 odpowiedzi na pozew o zobowiązanie (...) NFZ do wskazania placówek, w których powód leczył się po zdarzeniu, mając na uwadze, iż nie budzi żadnych wątpliwości jakich urazów doznał powód w wypadku, są one opisane w karcie informacyjnej leczenia ambulatoryjnego, i na skutki takich właśnie urazów wskazał biegły. Wobec tego nie ma podstaw do doszukiwania się innych problemów zdrowotnych, powód nie skarży się na żadne inne dolegliwości niż te związane z wypadkiem.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. za 2003 roku, nr 124, poz. 1152), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, lub rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 tej ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu umowy ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu.

Art. 444 § 1 k.c. stanowi, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Art. 445 § 1 k.c. stanowi natomiast, że w takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zakres art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. obejmuje krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci na przykład niemożności wykonywania zawodu, wyłączenia z normalnego życia). Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień, zarówno już doznanych, jak i tych, które nastąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, która w rozumieniu art. 445 k.c. obejmuje z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Zadośćuczynienie ma przy tym przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1962 roku, IV CR 902/61).

W ocenie Sądu Rejonowego nie budzi żadnych wątpliwości, iż u powoda wystąpił trwały skutek wypadku z dnia 1 kwietnia 2016 roku opisany w opinii biegłego ortopedy W. S.. Jest to uszczerbek w wysokości łącznej 11 % i jego związek z urazem z dnia 1 kwietnia 2016 roku nie był kwestionowany. Powód wykazał zatem swoje roszczenie co do zasady, czego zresztą pozwany nie kwestionował.

Odnosząc się do oceny roszczenia pod kątem wysokości żądanych kwot w pierwszej kolejności należy podnieść, iż w ocenie Sądu powód wykazał swoje roszczenie w zakresie zadośćuczynienia i częściowo w zakresie odszkodowania.

W zakresie zadośćuczynienia przyjąć należało, iż kwota żądana obecnie tytułem zadośćuczynienia przez stronę powodową (tj. 14 000 zł) nie jest zawyżona, zważywszy, iż pozwany wypłacił powodowi dotychczas jedynie kwotę 6 000 zł z tego tytułu. Łącznie powód domaga się zatem przyznania zadośćuczynienia w wysokości 20 000 zł, co w ocenie Sądu jest uzasadnione mając na uwadze wszelkie okoliczności sprawy. Kwota ta stanowić będzie bowiem adekwatną do rozmiaru krzywdy powoda rekompensatę, a równocześnie ekonomicznie odczuwalną wartość. Sąd miał przy tym na uwadze, iż powód w dacie wypadku był osobą w pełni sprawną ruchowo – nie odczuwał wcześniej dolegliwości ze strony ręki (nadgarstka), nie leczył się w zakresie układu ruchu, a wszelkie dolegliwości w tym zakresie mają swoje źródło w zdarzeniu z dnia 1 kwietnia 2016 roku. Co więcej, powód jest osobą praworęczną, a uraz dotyczy prawego nadgarstka, zatem kończyny dominującej, co tym bardziej utrudniało, a obecnie ogranicza funkcjonowanie powoda. Istotne jest nadto, iż powód prowadzi działalność w zakresie robót budowlanych, co wymaga sprawności obu dłoni (rąk), a po zdarzeniu przez okres kilku miesięcy był całkowicie wykluczony z pracy fizycznej. W późniejszym czasie mimo, iż powrócił do obowiązków zawodowych to jednak z powodu odczuwanych dolegliwości musiał (nadal musi) okresowo korzystać z żelów przeciwbólowych czy ortezy. Powód przed zdarzeniem był również aktywny pod względem sportowym, obecnie ograniczył tą aktywność. Nie ulega zatem wątpliwości, iż z powodu urazu, którego doznał z winy osoby trzeciej (co potęguje z pewnością odczucie krzywy) był zmuszony nosić przez kilka tygodni gips, przebyć leczenie, jak również – z powodu lęków i trudności ze snem, odzwanego po zdarzeniu niepokoju - odbyć konsultacje psychologiczne.

Powód, mimo, iż leczenie zostało zakończone, nadal odczuwa skutki wypadku w postaci okresowych bóli nadgarstka, ograniczenia w zakresie wykonywanych prac (jak podaje wykonuje raczej prace wykończeniowe, dekoracyjne, niż wymagające dużego wysiłku prawej dłoni). Istniejące ograniczenia potwierdził biegły ortopeda. Z opinii tej wynika nadto, iż nasilenie dolegliwości bólowych bezpośrednio po wypadku przez około sześć tygodni było silne i jak potwierdził biegły, nie ustąpiły one całkowicie. Przede wszystkim należy jednak stwierdzić, że wypadek z dnia 1 kwietnia 2016 roku ma dla powoda dalekosiężne skutki, albowiem w jego wyniku powód – uprzednio nie leczący się z powodu schorzeń układu ruchu - doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 11 %, który wiąże się ze złamaniem i skręceniem w zakresie nadgarstka.

Podkreślenia wymaga, iż nie istnieje automatyczny wzór dotyczący przeliczania ustalonego stopnia uszczerbku na zdrowiu na kwotę zadośćuczynienia – Sąd jest w tym zakresie związany ramami określonymi przez art. 445 k.c. Co istotne, treść tego przepisu pozostawia z woli ustawodawcy swobodę sądowi orzekającemu w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala w okolicznościach konkretnej sprawy uwzględnić indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej (por. wyrok z dnia 19 maja 1998 roku II CKN 756/97, niepublikowany). Sąd miał zatem na uwadze wszystkie wskazane okoliczności i po przeprowadzeniu postępowania dowodowego powziął przekonanie, że adekwatna do stopnia uszczerbku na zdrowiu ustalonego przez biegłego lekarza, a także cierpienia związanych z doznany urazem ręki będzie łączna kwota 20 000 zł. Zważywszy zaś na wpłatę dokonaną w postępowaniu likwidacyjnym przez pozwanego (6 000 zł) zadośćuczynienie należne powodowi w obecnym postępowaniu wynosi 14 000 zł i taką kwotę należało zasądzić na jego rzecz.

Powód domagał się również zasądzenia na jego rzecz odszkodowania, na które składały się koszty poniesione w związku z urazem, w tym koszty konsultacji psychologicznych, zniszczonej odzieży i utraconego zarobku.

Intencją ustawodawcy, wyrażoną w przepisie art. 444 § 1 k.c., było objęcie granicami odszkodowania dochodzonego przez osobę, która doznała szkody w wyniku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, wszelkich kosztów pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, a więc tych, które zostały poniesione w sposób niezbędny i celowy na działania zmierzające do poprawy stanu zdrowia. W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że poszkodowany może w szczególności domagać się kompensaty kosztów leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, kosztów lekarstw, kosztów związanych z transportem poszkodowanego po wypadku do domu, do szpitala, na zabieg, kosztów odpowiedniego odżywiania się, wydatków związanych z opieką i pielęgnacją po wyjściu ze szpitala itp.) (wyrok SA w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r., I ACa 1306/13, lex nr 1458935, wyrok SA w Łodzi z dnia 27 lutego 2013 r., I ACa 1199/12, lex nr 1289504, wyrok SA we

Wrocławiu z dnia 22 lutego 2012 r., I ACa 62/12, lex nr 1211556, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2015 r. I ACa 1821/14, lex nr 1771331).

W świetle ustaleń postępowania dowodowego nie może budzić wątpliwości fakt, iż wypadek, któremu uległ powód spowodował, iż zmuszony on był do zaniechania wykonywania pracy zawodowej przez okres 3,5 miesiąca – biegły zaopiniował, iż powód był niezdolny do wykonywania pracy zarobkowej przez około trzy miesiące, powód zeznał, iż powrócił do pracy w połowie lipca 2016 roku, tj. po 3,5 miesiąca od zdarzenia. Z uwagi na rozmiar uszczerbku i rodzaj wykonywanej przez powoda pracy, która jest pracą fizyczną, nie było w ocenie Sądu podstaw do kwestionowania okresu faktycznej niezdolności do pracy.

Powód przedłożył do akt liczne dokumenty, które dotyczyły wysokości jego dochodu – częściowo dotyczyły one jednak 2015 roku i w tym zakresie Sąd nie uczynił ich podstawą ustaleń, mając na uwadze, iż wysokość zarobków powoda nie była stała w poszczególnych latach i kształtowała się różnie w zależności od ilości zleceń. Sąd oparł się zatem na dokumencie (tłumaczeniu poświadczonym z języka niemieckiego) dotyczącym rachunku zysków i strat za okres od 1 stycznia 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku (k. 215), uznając że jedynie wyliczenie na tej podstawie średniej miesięcznej zarobków, pozwoli na realne ustalenie, jakiej wysokości zarobki powód utracił w okresie od 1 kwietnia 2016 roku do 15 lipca 2016 roku. Sąd ustalił zatem, iż łączny dochód powoda za 2016 roku wynosił (po odliczeniu podatku obrotowego i wydatków wymienionych na k. 215) - 11 970,55 euro, co podzielone przez liczbę miesięcy przepracowanych przez powoda w 2016 roku (8,5) daje kwotę 1 408,30 euro miesięcznie. Wskazana kwota stanowi zatem średnią wysokość zarobków miesięcznych uzyskanych w 2016 roku przez powoda, dlatego też Sąd przyjął, iż średnio tyle powód mógłby zarobić, a w konsekwencji - tyle utracił miesięcznie przez okres niezdolności do pracy. Pomnożenie kwoty 1 408,30 euro przez trzy i pół miesiąca daje kwotę 4 929,05 euro, co w przeliczeniu na złoty polski (przy zastosowaniu kursu euro z okresu którego dotyczy wyliczenie) daje kwotę 21 342,78 zł (4 929,05 euro × 4,33 zł). Wskazaną kwotę Sąd uznał za udowodnioną.

Odnosząc się do kosztów konsultacji psychologicznych to zasadność ich poniesienia oraz wysokość nie budzi wątpliwości Sądu. Powód wykazał, jakie koszty poniósł za pomocą faktur (łącznie 450 zł). Sama zasadność odbycia tych konsultacji również nie została skutecznie podważona, mając na uwadze, iż mimo braku trwałych czy długotrwałych skutków urazu z dnia 1 kwietnia 2016 roku w sferze psychicznej powoda (co wynika z opinii biegłej psycholog) bezpośrednio po wypadku powód mógł odczuwać negatywne konsekwencje tego zdarzenia w postaci zaburzeń snu, lęków, niepokoju, obniżenia nastroju, a w związku z tym potrzebować doraźnej pomocy psychologicznej. Występowanie takich zaburzeń wynika z zeznań powoda, świadka, jak również prywatnej opinii psychologicznej sporządzonej kilka miesięcy po zdarzeniu

Dodatkowo za uzasadnione należało uznać koszty zniszczonej odzieży, którą powód zakupił w niedługim czasie przed zdarzeniem – wartość zakupu wynika z przedłożonego paragonu, zaś fakt zniszczenia odzieży z zeznań powoda, którym Sąd nie miał podstaw odmówić wiary.

Łącznie Sąd uznał za zasadne roszczenie o odszkodowanie w kwocie 21 925,77 zł, jako kwotę wykazaną przez powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda kwotę 35 925,77 zł, w tym kwotę 14 000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lipca 2016 roku do dnia zapłaty i kwotę 21 925,77 zł tytułem odszkodowania - z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 maja 2018 roku do dnia zapłaty. Data początkowa naliczania odsetek w przypadku odsetek od kwoty zadośćuczynienia wynika z daty zgłoszenia szkody (15 czerwca 2016 roku) i upływu 30 dni na jej likwidację, zaś w przypadku odszkodowania – z daty doręczenia odpisu pozwu pozwanemu A. (...) w W. (11 maja 2018 roku E. k. 85).

W pkt II Sąd oddalił powództwo w stosunku do A. (...) w pozostałej części, zaś w pkt III w całości oddalił powództwo w stosunku do (...) z siedzibą w S., reprezentowanego przez (...) S.A. oddział w Polsce.

Należy w tym miejscu wskazać, iż wobec braku zgody powoda na zwolnienie pozwanego (...) z udziału w sprawie w charakterze pozwanego, postępowanie toczyło się wobec obu pozwanych. W sprawie zostało jednak wykazane,

iż mimo, że w dacie zdarzenia sprawca szkody posiadał ubezpieczenie w (...) z siedzibą w S., które przyjęło odpowiedzialność za szkodę co do zasady, to jednak w dacie wniesienia pozwu legitymację bierną posiadał wyłącznie A. (...) w W., który przejął portfel ubezpieczeń (...) w październiku 2016 roku. Z tych względów przyznana przez Sąd kwota świadczenia zasądzona została wyłącznie od A. (...) w W..

W pkt IV Sąd zasądził od pozwanego A. (...) w W. na rzecz powoda kwotę 2 828,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, mając na uwadze wynik postępowania, tj. częściowe uwzględnienie powództwa. Powód domagał się bowiem kwoty 63 407,90 zł, powództwo zostało uwzględnione w 56,65 %, dlatego też na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo rozliczono koszty, które łącznie wyniosły 14 555 zł. Powód poniósł koszty w postaci: opłaty od pozwu 3 171 zł, wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego od wartości przedmiotu sporu - 5 417 zł, zaliczki 200 zł i tłumaczenia dokumentów 350 zł. (łącznie 9.138 zł.), pozwany zaś – koszt wynagrodzenia pełnomocnika 5 417 zł. Biorąc pod uwagę wynik procesu strony powinny ponieść następujące koszty: pozwany - w wysokości, w jakiej przegrał proces (56,65 %), tj. 8 245,40 zł, zaś powód 43,35 %, tj. 6 309,59 zł. Różnica pomiędzy kosztami, które strony faktycznie poniosły w sprawie a tymi, które winny ponieść biorąc pod uwagę wynik procesu wynosi 2.828,40 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd w pkt IV zasądził od pozwanego A. (...) w W., na rzecz powoda kwotę 2 828,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś w pkt V nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego (...), uznając to za zasadne w okolicznościach sprawy.

W pkt VI Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nowym Sączu od powoda kwotę 317,22 zł, zaś od pozwanego A. (...) w W. kwotę 414,55 zł tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych ze środków Skarbu Państwa na opinie biegłych. Łączne wydatki postępowania wyniosły bowiem w sprawie 931,78 zł, należało je pomniejszyć o kwotę 200 zł zaliczki uiszczonej przez powoda i wykorzystanej na poczet zapłaty wynagrodzenia biegłych, co daje kwotę 731,78 zł. Z kwoty tej powód winien zapłacić wydatki w wysokości 56,65 % tj. 414,55 zł, pozwany zaś – 43,35 %, tj. 317,22 zł.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji.

Sygn. akt I C 216/18

Z)

1. odnotować uzasadnienie, projekt uzasadnienie sporządzony przez P. A. M. G.,
1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
2. kal. 14 dni.

N., dnia 3 czerwca 2019 roku